

VIII. COSÌ FAN TUTTE

De wijsgeer Alfonso dronk met zijn diepe basstem biertjes te zamen met twee officiertjes, Guglielmo en Ferrando geheeten. Die twee waren dol op de zusjes Dorabella en Leonore, en hadden de monden vol van haar schoonheid en trouw, maar Alfonso zei: „Geen enkele vrouw houdt zóó van een man, dat een ander geen chance heeft, als je hem een behoorlijke kans geeft.” De twee officieren stoven op, spinnijdig, en riepen gelijktijdig: „Oude cynische vunjige kale, willen we je ten eenenmale van je laatsten adem berooven? Wij althans zullen nooit gelooven, dat onze geliefden, wanneer wij eens mochten sneven, haar hart aan een ander zouden kunnen geven, zij zouden het eeuwig stil door laten bloeden, — daar kun je van op aan,” — en ze dronken Alfonso's glas leeg van woede.

„Vrienden,” sprak de grijze wereldwijze, „ik stel voor, dat we de proef eens nemen. Blijkt de liefde der meisjes te rusten op leemen voeten, dan betalen jullie mijn biertjes, zijn ze standvastig, dan tracteer ik jullie viertjes.” „Top,” sprak het leger, en ze snelden snel naar de woning van Leonoor en Dorabel.

De meisjes kusten juist de portretten der vrijers, toen Alfonso aan kwam zetten. „Ach schatjes,” zoo kloeg hij, „die twee moeten beiden in woedenden krijg den vijand bestrijden! Daar heb je ze net, — neemt afscheid van de heeren, in de hoop, dat ze ooit nog wederkeren!” Aldus geschiedde, en de meisjes harten braken, terwijl de vrijers zich in de vermomming staken van Albaneezen, en Alfonso het kamermeisje overhaalde om hem te helpen, als hij ervoor betaalde. Zoo is het gekomen, dat Despina sprak tot de meisjes, wien het harte brak: „Ik zou, als ik u was, zooveel tranen niet storten maar me den tijd wat korten door een flirtation met een paar vrinden. Aardige jongens weet ik genoeg te vinden.” „O foei,” riepen de zusjes, „je moest er 'n eer in zien, ons leed te helpen koesteren!” Maar Despina, ook niet mis, noodde twee Albaneezen aan den disch, en toen ze aan 't kleintje koffie waren, scharrelden de meisjes alweer aan d'r haren. De twee Albaneezen maakten haar geducht het hof, en vroegen een kus, niet elk aan zijn eigen meisje, maar aan haar zus. Zij echter spraken: „Geen man zal ooit meer aan ons raken. Wij zullen zelfs jullie geen glimlach geven, maar blijven onzen beminden trouw, zoolang we leven.” „Zie je wel,” fluisterden de verkleeden tot elkaar, „we winnen het pleit met huid en haar.”

Toen zeiden ze hardop: „Als onze min wordt versmaad, dan gooien we het leven af als een oud gewaad,” en beiden dronken ze uit een flacon, die Despina te voren in het salon gevuld had met Angustora, en ze riepen: „Dorabel en Leonora, dat was vergif, dus moeten we sterven aan uwe hardvochtige voeten.” De meisjes gilden: „Politie! Een dokter!” Despina, verkleed, snelde toe, en dan schokt' er magnetische kracht uit haar handen door de lijken, die al spoedig weer op konden kijken. „Ze zullen al gauw weer normaal wezen,” zei de dokter, „nog een kus, en ze zijn geheel genezen.” Maar ook nu bezweken de meisjes niet, en Despina moest nog heel wat streken verzinnen, eer het lukte, en elk der Albaneezen zijn a.s. schoonzuster aan 't hart drukte. Toen werd er vlug een notaris gefabriceerd (Despina heeft ook hiervoor gefungeerd) en terwijl die werkte aan de huwelijkscontracten en de meisjes ter onderteekening de pennen pakten, klonk het gerucht: „De soldaten zijn terug!” Dat gaf een schrik. De beide Albaneezen verstopten zich, en 't volgend oogenblik traden de twee officieren binnen, en zeiden: „Nu blijkt, dat jullie ons niet echt beminnen, maar met den eersten den besten gaan scharrelen, die binnen komt dwarrelen.” Maar toen kwam Alfonso, die 't toch wel wat kras vond, en die redeneerde, alsof hij voor een klas stond, zóólang en met zooveel wijsgeerige knallen, dat ze elkaar wel vergevend in de armen moesten vallen. Volgens anderen echter, die bang waren voor de dames, hadden de zusjes en Despina er saam es over gesproken, en toen hadden de zusjes gemerkt, dat er met vermomming en schmink was gewerkt, en toen hadden ze zich zoo maar gehouden, om de heeren die malle kunsten af te leeren. Wij voor ons zijn met man en muis alleen voor den tweeden uitleg thuis.

(Muziek van Mozart, eerste opvoering 30 September 1791 te Weenen.)

ZEVEN IN EEN. Zeven personen voorgesteld door den Amerikaanschen tooneelspeler Paul Muni, o. a. Don Juan (links), Franz Schubert (4e van l.) en Napoleon (2e van rechts).